

was ik extreem onzeker. Ik ging alleen de deur uit om naar school of mijn bijbaantje te gaan en ik had vaak enorme huilbuien. Mijn vriend Archel, met wie ik net verkering had, snapte daar niets van. 'Ik vind je mooi zoals je bent,' zei hij vaak. Maar ik geloofde hem niet. Mijn onzekerheid ging steeds meer tussen ons in staan. Ik wilde niet dat onze relatie kapot zou gaan, dus ik klopte aan bij een psycholoog. Misschien kon ik mezelf zo leren te accepteren. Zonde van de tijd, want ik bleef mezelf lelijk vinden en eigenlijk wist ik al dat ik voor plastische chirurgie zou gaan. Door de praatsessies had ik nu ook echt de kracht om daarvoor uit te komen. Die operaties zouden me gelukkig maken.'

Nog even doorsparen

'Toen ik ging samenwonen, kreeg ik een nieuwe huisarts. Hij zag, anders dan mijn vorige huisarts, gelukkig wel de noodzaak van een neuscorrectie. Door een scheef tussenschot kreeg ik te weinig lucht, dus werd de ingreep vergoed. In de zomer van 2009 ging ik voor het eerst onder het mes. Helaas was ik niet tevreden met het resultaat. Ademhalen ging makkelijker, maar de knobbel zat er nog. De chirurg zag de ernst niet zo en weigerde me opnieuw te opereren. Een tegenvaller, die mijn dip opnieuw aanwakkerde. Ik ging me verdiepen in het kostenplaatje van plastische chirurgie: voor een neuscorrectie en grotere borsten ben je in Nederland al snel zeventienduizend euro kwijt. In België kan het iets goedkoper, maar over de klinieken daar las ik niet zo veel positieve berichten. Wat als er iets mis zou gaan? Ik wilde geen risico nemen. Er zat niets anders op dan nog even door te sparen. Mijn broer was op wereldreis, toen hij eind 2010 een berichtje stuurde vanuit Thailand. 'Hey zus, ik ben in Bangkok en ze hebben

hier fantastische klinieken. De prijzen voor plastische chirurgie schijnen veel lager te liggen. Wil je dat ik informatie opvraag?' Ik was inmiddels zo wanhopig, dat ik overall open voor stond. Terwijl mijn broer klinieken voor me bezocht, deed ik research op internet. Over één kliniek in Bangkok las ik veel positieve verhalen. Mijn broer legde het eerste contact, daarna mailde ik ze foto's en mijn wensen. In Bangkok zou ik minder dan de helft kwijt zijn voor een borstvergroting en een neuscorrectie dan in Nederland. Ik leefde vrij zuinig, gaf niet zo veel geld uit aan mezelf. Op mijn spaarrekening stond inmiddels vijfduizend euro, geld dat ik had verdiend met allerlei bijbaantjes. Genoeg voor de vlucht, drie weken verblijf en de operaties. Eindelijk zou ik mooi worden.'

Nieuwe borsten

'In april 2010 kreeg ik een beugel, precies twee jaar later onderging ik een boven- en onderkaak-osteotomie: een chirurgische kaakcorrectie waarbij mijn boven- en onderkaak in zijn geheel werden los gemaakt en verplaatst. Dit was geen vrije keuze, maar een medisch noodzakelijke ingreep, omdat mijn onderkaak mijn tanden uit mijn mond drukte. Maar de operatie had ook een positieve invloed op mijn gezicht. Dat was mooi meegenomen. Nu mijn kin iets naar voren staat, heb ik een veel natuurlijker gezichtsprofiel. In maart 2011 vloog ik samen met mijn vriend naar Bangkok. Mijn broer wachtte ons op. Ik was erg zenuwachtig toen we ons de volgende ochtend meldden voor een intakegesprek. Het is maar goed dat ik niet wist dat ik amper twee uur later op de operatietafel zou liggen voor een eerste neuscorrectie en een borstvergroting.

'Archel vond het grappig dat **mannen** zich plots voor me **omdraiden**'

Helaas kregen ze de knobbel op mijn neus met alleen bijschaven niet recht, dus ging ik in de laatste week van mijn vakantie alsnog voor een 'nieuwe' neus. Met andere woorden: mijn hele neus werd eraf gehaald en opnieuw vormgegeven. Na de operatie liep ik dagen met tampons in mijn neus en een week met een spalkje, om de goede vorm te houden. Met mijn nieuwe borsten was ik in eerste instantie ontzettend blij, maar toen de zwelling van de operatie afnam, vond ik een C-cup bij nader inzien toch nog een tikje te klein. De chirurg wist het goed gemaakt: zou ik binnen een jaar terugkeren, dan hoefde ik voor de volgende vergroting slechts de helft te betalen. Het ging om maar duizend euro. In november 2011 hadden Archel en ik genoeg gespaard en gingen we terug.'

Geldverspilling

'Weinig mensen waren op de hoogte van mijn plannen. Mijn ouders hebben me gelukkig altijd gesteund. 'Meisje, als jij daar gelukkiger van wordt, zijn wij het ook.' Hetzelfde geldt voor Archel en mijn broer. Zo positief als mijn familie reageerde, zo negatief reageerden vriendinnen. Kort nadat ik terugkwam uit Thailand, hadden we een meidendate. Ik wilde mijn vriendinnen verrassen met mijn nieuwe look, maar tot mijn verbazing begon geen van hen over mijn uiterlijk. Later begreep ik dat ze wel degelijk zagen dat er iets anders was, maar er niet over durfden te beginnen. Uiteindelijk liet ik maar foto's van mezelf zien in het ziekenhuis. Toen kreeg ik alleen maar dooddoeners als: 'Fijn dat je zo gelukkig bent, maar wij vinden het geldverspilling' en: 'Zo lelijk was

je nou ook weer niet.' Deze vriendschappen zijn verwaterd. We zagen elkaar al minder, maar dit was de druppel. Echte vriendinnen gunnen elkaar het geluk, vind ik.'

Elke euro waard

'Voor mijn gevoel ben ik nu klaar. Vóór 2009 was ik een stil en verlegen meisje. Om mijn lichaam te verbergen, droeg ik vaak oversized, hooggesloten kleding. Tegenwoordig kan het me niet vrouwelijk genoeg. Mijn kast hangt vol met jurkjes. Uitdagender, maar wel altijd met klasse. Om te vieren dat alle operaties achter de rug waren, vlogen Archel en ik een week nadat mijn beugel was verwijderd naar Turkije. Archel vond het grappig dat mannen zich ineens voor me omdraiden. Maar het beste compliment kreeg ik van een vrouw. We kwamen van het strand en ik liep nog in mijn bikini toen de vrouw op ons afstapte. 'Wauw, jij bent echt mooi,' zei ze. Ik keek naar Archel, dacht dat ze het tegen hem had. Maar ze tikte op mijn schouder: 'Nee jij. Ik heb het over jou. Jij bent mooi.' Terug in onze hotelkamer kwamen de tranen. Zes keer ging ik - het meisje dat al bang was voor een prik - uit vrije wil onder narcose en even vaak had ik daarna wekenlang veel pijn. Dus ja, het was afzien, maar als ik nu in de spiegel kijk, denk ik: het was alle ellende en elke euro dubbel en dwars waard. Als je ongelukkig bent met jezelf, kun je twee dingen doen: ermee leren leven of actie ondernemen. Dat ik nu gelukkig ben, heb ik helemaal aan mezelf te danken en dat voelt ontzettend goed. Vandaar mijn motto: Pain is temporary, happiness forever.' →

'Op mijn spaarrekening stond vijfduizend euro. Eindelijk zou ik mooi worden'

Cindy van de Moosdijk (24) was erg onzeker over haar uiterlijk. Daarom ging ze zes keer onder het mes, waarvan vier keer in Thailand.

Cindy: 'Ik kan me goed voorstellen dat mensen die me niet kennen, denken: wat bezielt haar om op zo'n jonge leeftijd zo aan zichzelf te laten sleutelen? Zo veel cosmetische operaties rond je twintigste is zeker een rigoureuze stap, maar die mensen weten niet hoe ongelukkig ik was. Bovendien gaat het er

niet om wat anderen vinden, maar wat je zelf voelt. Ik vond mezelf lelijk. Anders dan mijn vriendinnen, ontwikkelde ik tijdens de puberteit nauwelijks borsten. Ook had ik scheve tanden en een flinke overbeet. Om nog maar te zwijgen over die afschuwelijke knobbel op mijn neus, overgehouden aan een partijtje voetbal, waarbij ik mijn neus brak. In de spiegel zag ik eerst die scheve neus, dan mijn lelijke gebit en vervolgens mijn platte borsten.'

Extreem onzeker

'Ik was zeventien toen een meisje uit mijn voetbalteam - we lagen elkaar niet - grapte: 'Cindy zal nooit mooi worden.' Ik zat al niet lekker in mijn vel en haar kwetsende opmerking was de genadeklap. Vanaf dat moment